

Понеділок

Пам'ятаєте, мій останній щоденник закінчувався словами: «О ні! Що тут робить **ОЩЕ?**». Ну, це я трохи применшив. Чесно кажучи, мою справжню реакцію супроводжували крик і втеча.

Гаразд, визнаю, це був не найліпший спосіб розпочати знайомство з новим світом Майнкрафта. Але чого ви очікували? Я стояв собі в теплій сухій бібліотеці кроликодому. Тоді розгорнув книжку під назвою «Таємниці Майнкрафта» на летючому книжковому столику й раптом опинився в темному дощовому полі. А потім стало ще **ГІРШЕ!** Я обернувся й побачив... заждіть...

НЛО!

Окрім того, що це був непізнаний летючий об'єкт, це був непізнаний **ПЛАВАЮЧИЙ** об'єкт!

Я не міг у це повірити! На вигляд він був точнісінько як літаюча тарілка зі старого чорно-білого фільму, що його ми колись дивилися з татом. Тарілка була величезною, сяяла білим і мала гладеньку заокруглену середину та пласкі зовнішні краї. І вона **ПЛИВЛА** полем!

Тоді в моїй голові зароїлися думки. Якщо існує НЛО, чи означає це, що в Майнкрафті є космічні прибульці? Це була одна з «таємниць Майнкрафта»? І що більш важливо, чи були прибульці ворожими?! Думка про те, що ще й космічні прибульці опиняться в довгому списку об'єктів, які вже хотіли мене вбити в Майнкрафті, лякала мене! **ДУЖЕ СИЛЬНО!**

Потім я подивився під **НЛО** й побачив дещо ще гірше...

ЕНДЕРМЕНІВ!

НЛО та ендермени разом?! Миттю я згадав, що на вирваній сторінці журналу «Розкішний світ дерев'яних будиночків» ендерменів називали «мандрівниками з Верхнього світу». Чи не тому вони могли раптово зникати, а потім з'являтися знову? Чи були ендермени насправді прибульцями і чи було це їхнє **НЛО?! *ковть***

Саме тоді міг пролунати крик. (Можливо.) Я відчайдушно шукав, за чим би сховатися. Поблизу не росло жодного дерева, лише висока пшениця. Тоді спрацював інстинкт самозбереження, і я пригнувся так низько, як тільки міг. Я сидів навпочіпки, мов статуя, і здавалося, що так триватиме вічно. Потім я набрався сміливості, щоб зазирнути за пшеницю. Оце була помилка!

Раптом ендермени розвернулися й подивилися на мене, їхні фіолетові очі палали в дощовій темряві. Ось тоді й спрацював мій інший прекрасно налаштований інстинкт виживання — **БІГТИ!**

Перш ніж я усвідомив це, то вже мчав пшеничним полем так швидко, як тільки могли дозволити мені мої маленькі квадратні ноги! (На щастя для мене, гадаю, грім і злива частково заглушили мій крик.) Я не мав жодного плану, окрім того, щоб якнайшвидше втекти від ендерменів та їхнього космічного корабля.

Коли пшеничне поле закінчилося, я сповільнився. Було надто темно, аби щось розгледіти, і я не хотів наосліп нашттовхнутися на якусь повну мобів діру, з якої ніколи не зможу вибратися. А ще я чув стогони зомбі крізь звуки дощу. Вони були близько! Настав час робити «кімнату для паніки»!

Я дістав лопату й зібрав купу земляних блоків, щоб нашвидку змайструвати сховок. Що ж, назва кімнати цілком відповідала дійсності, бо я справді **ПАНКУВАВ!** Три зомбі з'явилися з дощу з трьох різних напрямків. Мене оточили!

Я нагромаджував блоки з шаленою швидкістю, поки зомбі підходили все ближче і ближче.

Друга стіна здіймалася вгору. Вони підповзли ще ближче, їхні брудні зелені руки тягнулися до мене. Третю стіну було зведено, але зомбі були майже на мені! Вони гучно й злісно стогнали просто мені у вуха! Я поставив останній блок на місце саме тоді, коли вони дісталися до мене! Ух!

На жаль, моєю «кімнатою для паніки» виявилася лише крихітна комірчина завширшки в один блок (так, розміром зі шкільну шафку). Я так квапився, що навіть не встиг залізти нагору й накрити її дахом. Ну що ж, я був геть мокрий, але в безпеці! (Три-наймні я так думав.)

А потім я почув знайомі звуки шипіння та дряпання, від яких мороз пробіг моїм затерплим хребтом... **ПАВУК!** Як я, можливо, вже згадував раніше... Я **НЕНА-ВИДЖУ** павуків! Його лапи швидко тупотіли по землі, поки він кружляв навколо моєї «кімнати для паніки».

Будь ласка, йди геть, будь ласка, йди геть, будь ласка, йди геть...

Потім щось раптово врізалось в мій шолом! **ЙОЙ!** Я звів голову й побачив вісім злих червоних очей просто над собою. Він укусив мене! Навіть не думаючи, я замахнувся й ударив його! У мене в руках була лише лопата, але цього було достатньо, щоб збити павука з даху мого сховку. Та це тільки **РОЗЛЮТИЛО** його!

Я мусив щось робити, але не мав жодної можливості втекти. Ззовні стогнали зомбі! Мої думки замушилися, а потім у голові дозрів план. Я не знав, чи був це **ХОРОШИЙ** план, але це було краще, ніж чекати, поки я стану закускою павука!

Я довбав лопатою землю просто під ногами й упав униз, коли зламався блок. Павук виписував над ямою шалені кола й люто шипів, але не міг дотягнутися до мене! Я завалив яму землею та загерметизував її. **ВІДТЕПЕР** я в безпеці!

Решту ночі я провів там, чекаючи на світанок. Скажу вам, це була дуже довга ніч. *ex-x-x-x*

Вівторок

Хороші новини: новий будинок!

Погані новини: він потребує ремонту.

Сьогодні вранці, щойно припинилися передсмертні хрипи зомбі, я обережно визирнув з-за рогу своєї «кімнати для паніки». НЛО досі висіло над пшеничним полем, але ендермени зникли! Я боявся, що вони досі ховаються всередині НЛО, але однаково вирішив тікати!

Я не хотів, щоб вони помітили мене. Тож залишив «кімнату для паніки» між собою та НЛО, а сам

кинувся вгору і перебіг через невеликий хребет, розташований неподалік. Коли пшеничне поле та НЛО щезли з поля зору, мені неабияк поталанило — я знайшов будинок!

Він ховався за деревами неподалік пагорба. Я застосував свої скіли спостереження (ги), щоб визначити, що це був саме будинок, а не якась гігантська тварина. Чесно кажучи, це було нескладно, бо він мав форму звичайного будинку — з прямими стінами й справжніми дерев'яними дверима спереду.

На жаль, будинок виявився порожній і зроблений переважно із земляних блоків. Фактично це була земляна версія розкішного дерев'яного будиночка (без усієї тієї розкоші). Ну що ж, небагато, але тепер мені принаймні не доведеться знову ночувати в крихітній земляній «кімнаті для паніки!» Вуху-у-у!

Я дослідив територію довкола: хотів дізнатися, чи є щось цікавеньке поблизу. Не пощастило. Лише

ЕНДЕРМЕНІВ!

НЛО та ендермени разом?! Миттю я згадав, що на вирваній сторінці журналу «Розкішний світ дерев'яних будиночків» ендерменів називали «мандрівниками з Верхнього світу». Чи не тому вони могли раптово зникати, а потім з'являтися знову? Чи були ендермени насправді прибульцями і чи було це їхнє **НЛО?! *ковть***

Саме тоді міг пролунати крик. (Можливо.) Я відчайдушно шукав, за чим би сховатися. Поблизу не росло жодного дерева, лише висока пшениця. Тоді спрацював інстинкт самозбереження, і я пригнувся так низько, як тільки міг. Я сидів навпочіпки, мов статуя, і здавалося, що так триватиме вічно. Потім я набрався сміливості, щоб зазирнути за пшеницю. Оце була помилка!

Раптом ендермени розвернулися й подивилися на мене, їхні фіолетові очі палали в дощовій темряві. Ось тоді й спрацював мій інший прекрасно налаштований інстинкт виживання — **БІГТИ!**

Перш ніж я усвідомив це, то вже мчав пшеничним полем так швидко, як тільки могли дозволити мені мої маленькі квадратні ноги! (На щастя для мене, гадаю, грім і злива частково заглушили мій крик.) Я не мав жодного плану, окрім того, щоб якнайшвидше втекти від ендерменів та їхнього космічного корабля.

Коли пшеничне поле закінчилося, я сповільнився. Було надто темно, аби щось розгледіти, і я не хотів наосліп наштотхнутися на якусь повну мобів діру, з якої ніколи не зможу вибратися. А ще я чув стогони зомбі крізь звуки дощу. Вони були близько! Настав час робити «кімнату для паніки»!

Я дістав лопату й зібрав купу земляних блоків, щоб нашвидку змайструвати сховок. Що ж, назва кімнати цілком відповідала дійсності, бо я справді **ПАНКУВАВ!** Три зомбі з'явилися з дощу з трьох різних напрямків. Мене оточили!

Я нагромаджував блоки з шаленою швидкістю, поки зомбі підходили все ближче і ближче.

Друга стіна здіймалася вгору. Вони підповзли ще ближче, їхні брудні зелені руки тягнулися до мене. Третю стіну було зведено, але зомбі були майже на мені! Вони гучно й злісно стогнали просто мені у вуха! Я поставив останній блок на місце саме тоді, коли вони дісталися до мене! Ух!

На жаль, моєю «кімнатою для паніки» виявилася лише крихітна комірчина завширшки в один блок (так, розміром зі шкільну шафку). Я так квапився, що навіть не встиг залізти нагору й накрити її дахом. Ну що ж, я був геть мокрий, але в безпеці! (Три-наймні я так думав.)

А потім я почув знайомі звуки шипіння та дряпання, від яких мороз пробіг моїм затерплим хребтом... **ПАВУК!** Як я, можливо, вже згадував раніше... Я **НЕНА-ВИДЖУ** павуків! Його лапи швидко тупотіли по землі, поки він кружляв навколо моєї «кімнати для паніки».

Будь ласка, йди геть, будь ласка, йди геть, будь ласка, йди геть...

Потім щось раптово врізалось в мій шолом! **ЙОЙ!** Я звів голову й побачив вісім злих червоних очей просто над собою. Він укусив мене! Навіть не думаючи, я замахнувся й ударив його! У мене в руках була лише лопата, але цього було достатньо, щоб збити павука з даху мого сховку. Та це тільки **РОЗЛЮТИЛО** його!

Я мусив щось робити, але не мав жодної можливості втекти. Ззовні стогнали зомбі! Мої думки замушилися, а потім у голові дозрів план. Я не знав, чи був це **ХОРОШИЙ** план, але це було краще, ніж чекати, поки я стану закускою павука!

Я довбав лопатою землю просто під ногами й упав униз, коли зламався блок. Павук виписував над ямою шалені кола й люто шипів, але не міг дотягнутися до мене! Я завалив яму землею та загерметизував її. **ВІДТЕПЕР** я в безпеці!

Решту ночі я провів там, чекаючи на світанок. Скажу вам, це була дуже довга ніч. *ex-x-x-x*

Вівторок

Хороші новини: новий будинок!

Погані новини: він потребує ремонту.

Сьогодні вранці, щойно припинилися передсмертні хрипи зомбі, я обережно визирнув з-за рогу своєї «кімнати для паніки». НЛО досі висіло над пшеничним полем, але ендермени зникли! Я боявся, що вони досі ховаються всередині НЛО, але однаково вирішив тікати!

Я не хотів, щоб вони помітили мене. Тож залишив «кімнату для паніки» між собою та НЛО, а сам

кинувся вгору і перебіг через невеликий хребет, розташований неподалік. Коли пшеничне поле та НЛО щезли з поля зору, мені неабияк поталанило — я знайшов будинок!

Він ховався за деревами неподалік пагорба. Я застосував свої скіли спостереження (ги), щоб визначити, що це був саме будинок, а не якась гігантська тварина. Чесно кажучи, це було нескладно, бо він мав форму звичайного будинку — з прямими стінами й справжніми дерев'яними дверима спереду.

На жаль, будинок виявився порожній і зроблений переважно із земляних блоків. Фактично це була земляна версія розкішного дерев'яного будиночка (без усієї тієї розкоші). Ну що ж, небагато, але тепер мені принаймні не доведеться знову ночувати в крихітній земляній «кімнаті для паніки!» Вуху-у-у!

Я дослідив територію довкола: хотів дізнатися, чи є щось цікавеньке поблизу. Не пощастило. Лише